

på længere sigt i sig selv vil gøre afsmitningsproblemet for kommunerne mindre og dermed også forringe den garanti mod ulige konkurrence, som erhvervslivet for tiden kan hævde, at der ligger i afsmitningsreglens anvendelse på kommunerne. Dette hænger naturligvis sammen med, at en hel del af de leverancer til nabokommuner, som i dag finder sted, ikke vil være at betragte som afgiftspligtige leverancer, når de pågældende kommuner bliver slået sammen til en kommune.

10. Det fremgår af punkt 7, at der på grund af det store antal kommuner af varierende størrelse og de vidtspændende kommunale opgaver er indgået aftaler om interkommunalt samarbejde af mange arter.

En lempelig behandling af kommunale fællesskaber vil utvivlsomt blive fulgt op af tilsvarende krav fra private virksomheder, f. eks. sådanne, der samarbejder med hensyn til databehandling. Tolddepartementet er allerede på dette felt ude for et pres for afgiftsfritagelse — i forbindelse med en kommende lovrevision — for sådanne fællesinstitutioner.

Det bør imidlertid erindres, at erhvervslivet på grund af den kommunale udvikling på lidt længere sigt muligvis vil være uden beskyttelse i de nuværende lovregler. En betydelig del af de leverancer, der i dag sker fra kommunale fællesinstitutioner til de enkelte kommuner og dermed forårsager afgiftspligt — herunder afsmitning — vil om få år foregå inden for de nye storkommuner. Det bemærkes herved, at de kommunale fællesskaber i mange tilfælde er oprettet mellem kommuner, som i løbet af få år vil udgøre en administrativ enhed.

11. Arbejdsgruppen har undersøgt, hvorledes spørgsmålet om offentlige institutioners stilling tænkes løst under den svenske merværdiafgift.

a. De offentlige myndigheders pligt til at lade sig registrere og betale afgift har været et af de mest kontroversielle spørgsmål under forhandlingerne om merværdilovforslaget i den svenske rigsdag. Problemet om de offentlige institutioner under en almindelig omsætningsafgift er imidlertid ikke et nyt problem, der er dukket op i forbindelse med indførelsen af merværdiafgift i Sverige fra

den 1. januar 1969. Problemet har været aktuelt gennem flere år under den nuværende svenske detailoms; det er blot blevet forstærket i forbindelse med overgangen til merværdiafgiften, der i videre omfang end hidtil inddrager varer og tjenesteprestationer under afgiften.

b. Den svenske forordning om detailoms indeholdt i sin oprindelige form ingen særlige regler om offentlige institutioners registreringspligt m. v. Riksskattenämnden vurderede denne pligt fra tilfælde til tilfælde. Nævnet anså under alle omstændigheder offentlige institutioner for registreringspligtige, hvis de til stadighed drev virksomhed med gevinst for øje, eller hvis de drev virksomhed „over for almenheden“ i former svarende til dem, der anvendes i det private erhvervsliv og i direkte konkurrence med dette. Der blev i praksis krævet afgift f. eks. i tilfælde, hvor en kommunal institution leverede varer og afgiftspligtige ydelser til en institution under en anden kommune, eller hvor en statsinstitution leverede til kommunale institutioner, uanset om den leverende institution var etableret på grundlag af et fællesskab mellem de enkelte kommuner eller mellem stat og kommune. Dog var det således, at den myndighed, som forestod driften, ikke skulle svare afgift af ydelser — men derimod nok af varer — som blev taget i anvendelse af myndigheden selv. Dette hænger sammen med, at reglen om afgift på udtagelsen til eget brug (afsmitningsreglen) efter den svenske omsforordning — og i øvrigt også efter momsforordningen — generelt er begrænset til kun at gælde udtagelse af varer.

For eksempel skulle vaskerier, der blev drevet af det svenske forsvar, men som landstingskommunerne (amtskommunerne) havde interesser i, betale afgift, når de vaskede for landstingskommunerne, men ikke når de vaskede for staten.

c. Det var netop de konsekvenser, som den oprindelige praksis havde for forsvarets vaskerier, der først og fremmest var medvirkende til, at der skete en ændring af de offentlige institutioners stilling under den svenske detailoms.

Der blev ved en ændring i 1965 af forordningen om almindelig vareskat optaget positive lovregler om myndighedernes stilling. Ved disse lovregler, der i øvrigt havde